

INFLATIONEN NÅGOT UNDER MÅLET

Riksbanken har tidigare framhållit att penningpolitiken och inflationsmålets uppfyllelse bör utvärderas ur ett årligt perspektiv och inte utifrån inflationstal för enskilda månader. Bakgrunden är att det tar tid för penningpolitiken att motverka en oväntad inflationsutveckling och att tillfälliga effekter bör ges en mindre vikt i utvärderingen.

Sedan inflationsmålet började gälla har konsumentpriserna ökat med 1,5 procent i genomsnitt per år.

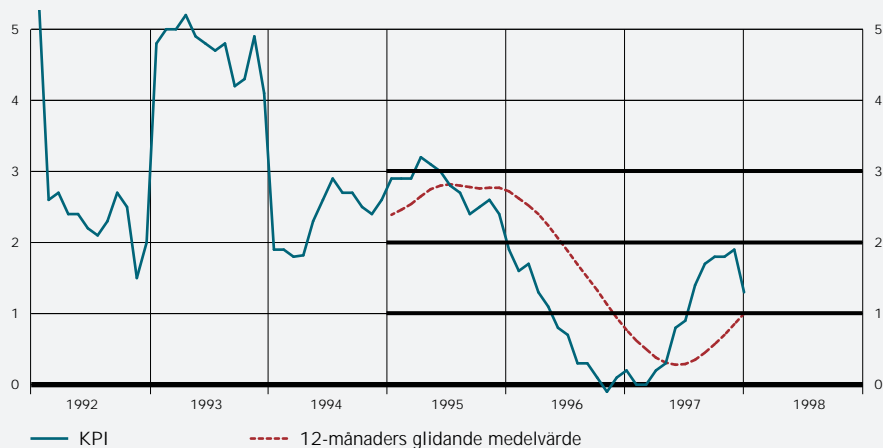
Sedan inflationsmålet började gälla har konsumentpriserna ökat med 1,5 procent i genomsnitt per år. Det innebär att det genomsnittliga utfallet ligger under men relativt nära målet och väl inom toleransintervallet. Den underliggande inflationen har under motsvarande period varit närmare 2 procent. De temporära effekter

som sänker inflationen har således under de dryga tre år som gått varit större i genomsnitt än de som höjer den. Under vissa perioder har de temporära effekterna varit speciellt märkbara. Från juni 1996 till juli 1997 understeg 12-månaderstalet i KPI den nedre toleransgränsen, vilket till stor del berodde på de effekter den allmänna räntenedgången hade på KPI genom lägre räntekostnader för egna hem. Räntenedgången var till stor del en effekt av ett ökat förtroende för den ekonomiska politiken i allmänhet och Riksbankens sänkningar av reporäntan under 1996.

Effekterna på inflationstakten från räntekostnaderna har i viss mån redan klingat av och balanseras för närvarande av effekterna från ändrade skatter och subventioner. I januari var både 12-månaderstalet i KPI, 1,3 procent, och dess genomsnitt under det senaste året, 1,0 procent, inom inflationsmålets toleransintervall.

Diagram F3.

Konsumentprisindex (KPI).
Årlig procentuell förändring
och 12-månaders glidande
medelvärde av årlig
procentuell förändring

Anm. De horisontella linjerna för 1995-1998 anger Riksbankens mål och toleransintervall för KPI.
Källor: SCB och Riksbanken.